

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

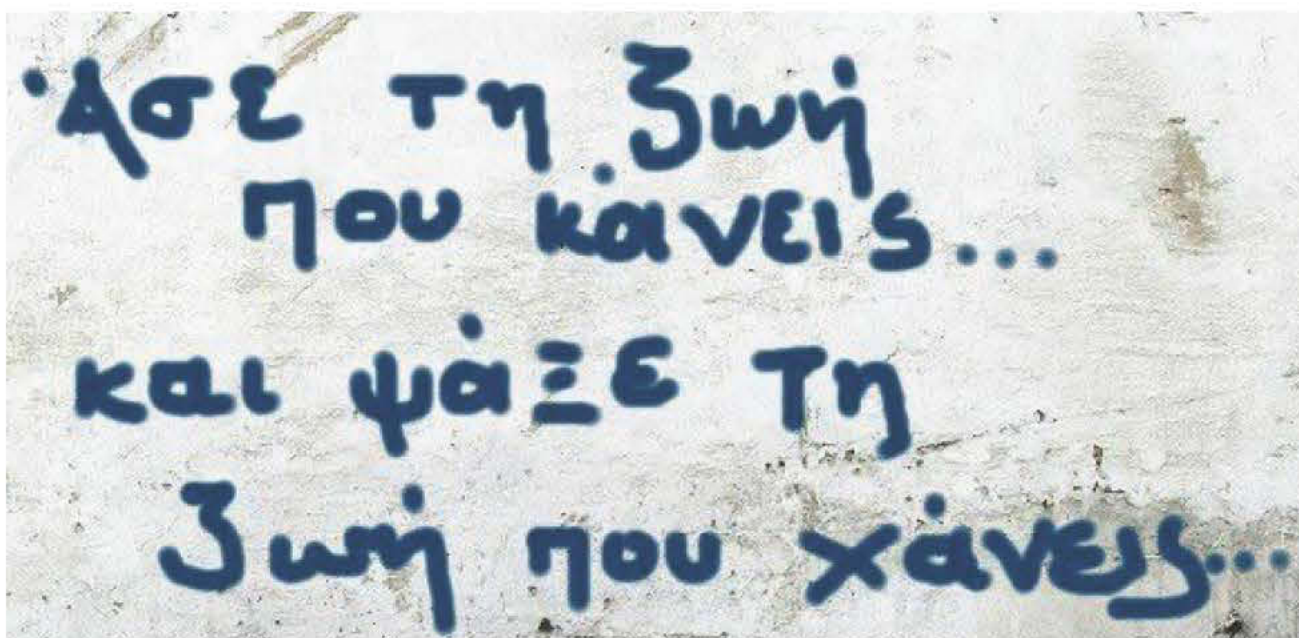
Πόσες φορές σε χαιρέτσα έτσι φιλικά και πόσα χρόνια με τούτη τη φιλική μας επαφή. Και πόσα έχουμε πει, πόσα ταξίδια στο χτες έχουμε κάνει, στο χτες της παροικίας μας αλλά και στο δικό μας. Και δεν ήταν δική μας, προσωπική μονάχα η επαφή. Ήταν μια ωραία επικοινωνία με όλους εκείνους που μετακομίσαμε μαζί στην άκρη αυτή του κόσμου και φτιάσαμε τη ζωή μας εδώ μαζί και μια ωραία κοινωνία, την παροικία μας. Γίναμε ένα σύνολο, γίναμε φίλοι, συγγενείς και πατριώτες. Τώρα, εδώ που τα λέμε και μεταξύ αυτό, γίναμε κι από δυο χωριά, που λένε, ε, δεν μπορούμε να είμαστε κι όλοι από έναν κύκλο.

Εκείνο που με λυπεί είναι ορισμένοι που είσαι καλός αν ανήκεις στη δική τους παράταξη, διαφορετικά δεν υπάρχουν. Λυπηρό για τους ίδιους γιατί είμαστε τόσοι πολλοί που όλοι βρίσκομε με κάποιον να μιλήσουμε. Γιώργο, εμείς έχουμε το χέρι ανοιχτό σε χειραψία και όλοι καλοδεχόμενοι. Έτσι περάσαμε από τη ζωή έτσι θα φύγουμε. Και με την κουβέντα, να σου πω κοιτάω να μαζέψω τα κομμάτια μου. Ξέρω πως δεν θα μπορέσω να πάω μακριά και πρέπει να βάλω μια τάξη. Όχι δεν φεύγω, μωρέ, μη γκρινιάζεις. Θα σου 'λεγα μόνο να βάλεις τα γυαλιά σου και να κοιτάξεις γύρω τους ορίζοντες, να έχεις πάντα μια ρεζέρβα... δε ξέρεις τι γίνεται, ένα το κρατούμενο... Τα κομμάτια μας που λες, τι έχω κάνει, πόσο μακριά θα πάμε; Αυτή η κουβέντα μας που κράτησε τόσα χρόνια ήταν κάτι ωραίο, η τελευταία σελίδα στο δικό μου βιβλίο.

«Τώρα δεν έχω τίποτα να διώξω ή να κρατήσω...» λέει ο ποιητής. Δεν λέω πως τελείωσα, το θεωρώ ευλογία πως ζω όπως ζούσα πάντα, αλλά και λίγος σεβασμός στη φύση, είναι υποχρέωση, είναι απόδειξη πως τα έχουμε σωστά, αν όχι 400 τουλάχιστον κοντά. Ο γέρο - Δήμος τραγούδησε... «.....θέλω να πάω να κοιμηθώ εστέρεψε η καρδιά μου....»

Να νιώσω κι εγώ ότι τελείωσα, δεν έχω τίποτα να κάνω, όπως λένε οι πολλοί. Λοιπόν, Γιώργο, έχω ένα φίλο που παραπονιέται πως δεν μπορεί να κλείσει μάτι όλη τη νύχτα. Και πήγα μια φορά, έντεκα το πρωί και... κοιμότανε. Βέβαια όταν κοιμάσαι λίγο στη μία πολυθρόνα, λίγο στην άλλη; Λοιπόν ξέρεις τι βλέπω, αυτοί που δεν έχουν τίποτα να κάνουν, θα φύγουν νωρίς. Καλά εσύ θα μείνεις πάνω στα χαρτιά, αλλά εγώ έχω τον κήπο μου, δεν πειράζει παραμελημένος, όμως έχει πράσινο, μπορώ να κάτσω κάτω από κλαρί να τον βλέπω. Κι έκανα πολλά από τότε που σταμάτησα να δουλεύω.

Έκανα αυτά που ήθελα, που αγαπούσα, που δεν μπορούσα να τα κάνω όσο δούλευα. Εκείνα τα κομμάτια λέω, αυτά που έκανα... όταν τελείωσα να δουλεύω. Ξέρεις έχω και κάτι μισοτελειωμένα. Όμως εκείνο που έχει αξία, είναι το ότι ασχολήθηκα, έκανα κάτι στον καιρό της... αποστρατείας. Κι εκείνο λέω πάντα. Δεν ξωφλήσαμε

γιατί σταματήσαμε να δουλεύουμε. Είναι τόσα που μπορούμε να ασχοληθούμε. Κι αυτές οι ασχολίες θα μας βοηθήσουν να πάμε πιο μακριά και θα κάνουν τη ζωή μας όμορφη. Οι ασχολίες θα μας βοηθήσουν και στην υγεία μας. Η Τρίτη ηλικία είναι ευλογία, πρέπει να τη νιώσουμε έτσι. Τη χάρη, την έζησα και ακόμα πάω. Και να σου πω ότι τα χρόνια αυτά ήταν τα καλύτερα της ζωής μου, της δικής μου ζωής, γιατί έτσι τα έζησα εγώ.

Ασχολήθηκα! Και έγραψα και διάβασα και τη συντροφιά φίλων χάρη, που δεν μπορούσα να χαρώ τόσο πριν και τον κήπο μου χάρη, όσο με χάρη κι αυτός.

Και σένα να σε χαίρουμε και... πάμε κι όσο μας πάει. Πόσα θέλουμε, τι έχουμε να πάρουμε και να δώσουμε στη ζωή. Και τα πανιά μου όσο κρατήσουν κι ο Θεός μου, είπε ο ποιητής.

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

Μην τη ζητήσεις τη χαρά

Στη μεγάλη ζωή.

Εκεί είναι η απλυστία

Κυρίαρχος της κάθε προσπάθειας.

Στα μεγάλα σαλόνια, στα ταξίδια

Στα ακριβά γραφεία

Προσποίηση κι εγωισμός.

Και άνεση και πλήξη.

Και σκιές, πολλές σκιές.

Μίλησε μουσικά

με τον εσάνθρωπό σου.

Θα συναντήσεις κάπου εκεί

'Την κρίση και τη συναίσθηση.'

Α, ναι και τη γαλήνη της καρδιάς.'

Το λεν αυτογνωσία,

Το λένε ολοκλήρωση,

Το λένε ευτυχία.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πολλή φιλοσοφία στο σημερινό σου κείμενο καλέ μου φίλε; Πόσων χρονών είπαμε είσαι Γρηγόρη; 50 χρονών, 60 χρονών; Δεν σε ειρωνεύ-

ομαι, θαυμάζω τα κείμενά σου και αν μπορώ να γράφω ανάλογα ύστερα από δέκα χρόνια που θα σε... φτάσω, θα είμαι πολύ ευτυχής.

Φυσικά, συμφωνώ με κάθε λέξη του κειμένου σήμερα γιατί κι' εγώ απολαμβάνω κάθε μέρα, επειδή έχω κάποιο στόχο όταν ξυπνήσω το πρωί. Εστω το άρθρο που θα γράψω, αλλά ιδιαίτερα αυτό που κάνω τώρα και κάθε Τρίτη πρωί, ν' απαντήσω στα κείμενά σου, που τόσο αρέσουν στους αναγνώστες μας.

Πραγματικά πιστεύω πως η έκδοση της Τετάρτης για την Τρίτη Ηλικία, είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα εφημερίδα με τη σελίδα μας, με το μυθιστόρημα του Μπαμπη Ράκη από την Κύπρο και ενδιαφέροντα κείμενα για την υγεία των ηλικιωμένων, για την ιστορία μας, αλλά και έκτακτες συνεργασίες, όπως την επιστολή του κ. Γιώργου Παναγόπουλου που δημοσιεύουμε σήμερα.

Ασφαλώς, όλα έχουν ένα τέλος και η ζωή ακόμη, αλλά σημασία δεν έχει πόσα χρόνια έζησε ο άνθρωπος, επειδή ουκ εν τω πολλώ το ευ. Σημασία έχει πως χρησιμοποιήσες αυτά τα χρόνια, ποιά ήταν η ποιότητα της ζωής σου και ποιά η προσφορά σου στο σύνολο. Όταν σταματήσεις ν' ασχολείσαι με τη ζωή τότε βρίσκεσαι στο προθάλαμο του τέλους, γιατί η ενέργεια είναι ζωή.

Ο κήπος σου είναι ζωή και τα «χαρτιά» μου είναι ζωή. Σκέπτομαι τί θα γράψω στο άρθρο μου, άρα ζω, σκέπτομαι τί θα μαγειρέψω, άρα ζω, κουβεντιάζω μαζί σου στο τηλέφωνο άρα είμαστε ζωντανοί.

Γι' αυτό συμβουλεύω τους φίλους μας, να κλείσουν το χαζοκούτι και να σηκωθούν από την πολυθρόνα για να κάνουν κάτι, να πάνε ένα περίπατο, να πάνε σε ένα εμπορικό κέντρο για να πούν καφέ με έναν φίλο και ν' αγοράσουν μια εφημερίδα, να τηλεφωνήσουν σε ένα συγγενή ή φίλο στην Ελλάδα και γιατί να μην μαγειρέψουν μια νέα συνταγή, ένα φαγητό που δεν έχουν ξαναγευτεί; Εσύ τη βρίσκεις με τον κήπο σου, αλλά και το σπίτι σου είναι πάντα ανοιχτό για επισκέψεις ανθρώπων που σ' αγαπούν και αν αυτό δεν είναι ζωή τί άλλο μπορεί να είναι;